

LUANA GAFIȚA

cl. a VI-a, Școala nr. 2, Piatra-Neamț

Premiul I, secțiunea „Proză – elevi de gimnaziu”

Orfana cu părinți

Am cunoscut-o într-o zi de vară, când mi-a bătut sfoasă la ușă. În fața mea stătea ea, o fetiță de vreo opt ani cu ochii albaștri și părul blond, cu un năsuc mic și cârn. Era așa de frumoasă și de fragilă că, fără să vreau, am ridicat din sprâncene și am scos un „uauu” care a făcut-o să mă întrebe râzând:

– Te-am speriat?

– Nu. Ești așa de frumoșică! i-am spus și am continuat să o privesc fără să mă satur.

– Ai ceva de mâncare? m-a întrebat ea.

Nu prea m-aș fi descurcat, dacă nu ar fi fost mama acasă. Am poftit-o în bucătărie și mama i-a dat ceva de mâncare. Era tare flămândă. Mânca repede, nici nu avea răbdare să mestece. Când a terminat, s-a apucat de plâns. Ne-a întrebat dacă nu avem să-i dăm zece mii de lei. După ce i-am dat și banii, s-a înseninat la față, a devenit veselă, ne-a mulțumit, ne-a binecuvântat și a plecat.

Am simțit nevoia să-mi îmbrățișez mama și m-am simțit tare fericită că o am.

– O fi orfană? m-am pomenit eu întrebând.

– Nu are importanță! mi-a spus mama.

Dacă noi i-am putut oferi ceva de mâncare și un bănuț care să o facă fericită, chiar dacă are părinți, fericirea ei de o clipă a contat și pentru noi, și pentru ea.

Au trecut zile multe și uneori îmi aminteam de ea. Mă marcaseră fetița aceea. Îmi era dor să o reîntâlnesc. Mi-ar fi plăcut să știu mai multe despre ea, să ne jucăm împreună...

Într-o sâmbătă de dimineață a venit iarăși. Era cam prost îmbracată, murdară pe față, chiar mirosea urât. Mama a avut o rețineră dacă să o primească în casă sau nu. Am insistat să-i dea voie în cameră dacă se va spăla pe mâini și pe față la baie. Cât era ea în baie, mama mi-a șoptit că e cam periculos să ne între în casă. Știam însă că o place și cât am putut de repede, i-am ales niște hăinuțe care îmi erau mici și i-am spus mamei să i le dea.

I-am făcut și un duș, am șamponat-o, i-am dat apoi hainele mele să se îmbrace și am poftit-o în casă. I-am uscat părul și chiar dacă hăinuțele mele îi erau cam largi, măcar mirosea fru-

mos. Am aflat că o cheamă Ana, că are zece ani, că a fost la școală un semestru în clasa întâi și apoi a abandonat școala. Nu știa să citească și nici să scrie. Ne-a spus că are părinți, dar că o trimit la cerșit.

Mama nu a fost deloc încântată să audă toate astea. I-am dat de mâncare și când ne-a cerut suma fixă de zece mii de lei, mama i-a spus:

– Uite, îți scriu pe hârtia asta primele cinci litere din alfabet. Dacă mâine le știi și poți să le și scrii, îți dau zece mii de lei.

– Doamnă, promit că le învăț, a spus ea. Dar dacă mă păcălești... și a desenat prin aer cu degetul arătător un fel de bici amenințător.

Centaurul

- Nu te păcălesc. De acum înainte vei primi bani numai dacă înveți să citești și să scrii.

- Cum să nu, doamnă, promit că învăț, dar și dumneavoastră să aveți cuvânt!

A plecat superfericită. A doua zi a venit la ușă. Nu mai avea hainele mele. Era la fel de murdară ca ieri...

Avea o sacoșă în mână. Cum i-a deschis mama ușa, ea a început repede să spună:

- Doamnă, fac duș și mi le iau! Uită-te, nu le-am aruncat, sunt aici, în sacoșă.

- Nu, nu mai intra! i-a spus mama.

- Vezi că m-ai păcălit! a spus ea furioasă și a izbucnit în plâns.

- Nu te-am păcălit, dar astăzi nu am apă caldă.

- Mă spăl cu rece!

- Nu poți, că răcești!

- Bine, dar lasă-mă în hol să-ți arăt că știu literele.

A început să le scrie în timp ce le pronunța.

După ce a terminat, mama a pus degetul pe litera C și a întrebat-o ce literă este. Nu a mai știut să răspundă. Se uita disperată în ochii mei și i-am șoptit că e litera C.

- E litera C, doamnă, a spus ea veselă.

- Ai trișat. Am auzit când ți-a șoptit. Le-ai învățat ca pe o poezie, dar nu le știi separat.

- Nu-mi mai dai bani?

- Îți dau numai două mii de lei. L-ai știut numai pe A.

- Bine, dă-mi două mii. Ceva de mâncare aveți?

Când mama s-a arătat dispusă să-i dea pachetul, ea a spus că nu are parte de el, că i-l mănâncă mama ei, care o așteaptă afară. Am lăsat-o să-l mănânce la noi în hol.

- Când să mai vin?

- Când știi literele! a spus mama.

Nu a mai venit o vreme. Mama mă rugase să nu îi deschid, dacă nu este ea acasă, pentru că ar putea veni cu părinții ei și să-mi facă rău. Recunosc că atunci când bătea cineva la ușă, îmi doream să fie ea. Îmi doream din toată ființa să învețe alfabetul. Mama îi promisese că dacă învață alfabetul o va ajuta să se înscrie la școală, chiar dacă are zece ani.

Când a revenit, știa literele de la A la E, la perfecție. Era și curat îmbrăcată și nu mai mirosea urât. I-am dat zece mii și încă cinci litere de învățat. Chiar le-a învățat pe toate de la A la J. M-a uimit că nu știa să scrie cifrele, dar știa foarte bine să numere banii și să calculeze. Ne-a mărturisit că sarcina ei este să facă zilnic o sută de mii de lei. Altfel, primea bătaie de la tatăl ei. Și ca să o credem, ne-a arătat urmele de curea de pe picioare, curele primite într-o zi tocmai pentru că nu-și făcuse suma. De câte ori venea la noi, avea grijă să nu mai fie murdară și chiar ne spunea că a făcut baie ca să nu ne mai fie silă de ea și să putem sta mai mult împreună. Când mama a văzut că începe să învețe, ca să o

Capul lui Jean de Fiennes

încurajeze, îi dădea câte un dulciurel, i-am dat și o păpușă de a mea pentru care s-a bucurat tare mult.

Așa am ajutat-o să învețe alfabetul. Cu cifrele nu a mai avut răbdare. Vara calduroasă a plecat în caleașca ei de raze aurii și toamna parcă a venit prea repede. Frunzele arămii fac să semene copacii cu niște flăcări ce ies din pământ, mai ales cireșii sunt cei mai focoși. Frunzele castanilor se dezlipesc de pe crengi și se lasă purtate de vânt într-un dans al tăcerii.

Privesc pe geam și mi se face dor de școală, de colegii mei... A rămas mai puțin de o săptămână și încep cursurile. Este o zi de duminică. La ușa noastră bate cineva. Deschid. O fetiță cu părul blond, cu ochii albaștri și năsucul cârn, mă îmbrățișează. Are în mână o sută de mii de lei. Mama ne privește fericită.

- Doamnă, banii sunt pentru dumneavoastră! spune ea și îi întinde banii mamei.

- Cum așa?

- M-ați învățat alfabetul și chiar a fost frumos. Mi-a plăcut să vă cunosc. Am lămurit-o și pe mama să mă lase la școală. Miercuri mă duc la școală!

Mama nu i-a luat banii. I-am pregătit niște hăinuțe, am luat masa împreună și am fost tare, tare bucuroase. De atunci nu am mai văzut-o.

Într-o zi, mama mi-a spus că la ea la serviciu a venit să cerșească o fetiță cu frățiorul ei. Acea fetiță era Ana. M-a cuprins un fel de furie, de tristețe, era ca și cum cineva mi-ar fi furat un vis frumos... A fost pentru prima dată când am regretat că Ana are părinți...